

N.º 4 (d) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

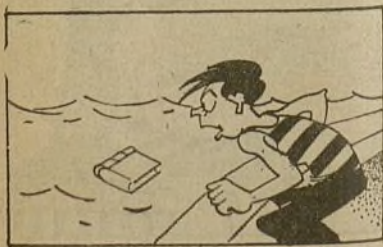

El mariner Simeó
llegeix amb molta atenció.

Ayuntamiento de Madrid

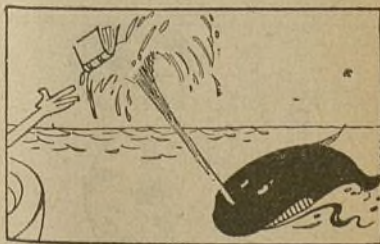
Una ratxada de vent

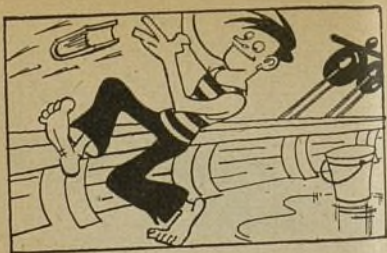
de sobte el llibre li pren.

Topa al front d'una balena

que engega el seu sortidor

i el llibre cull sense pena

nostre erudit Simeó.

L'ós
moniós
compa
—¿C
tan bé
—E
dre el
—¿L
—M'a
—N
el llo
rei i l

El rossinyol i l'ós

(Traduït de l'alemany)

L'ós i el llop es passejaven per dintre un bosc, un bell matí d'istiu, i l'ós, sentint un cant harmoniós d'ocell, va preguntar al seu company:

—¿Quin és aquest ocell que canta tan bé?

—Es el rei dels ocells—va respondre el llop.

—¿Rei dels ocells...?—va fer l'ós.

—M'agradaria veure el seu palau.

—No és gaire lluny d'aquí—digué el llop—, però convé esperar que el rei i la reina no hi siguin.

En aquell moment, veieren la parella de rossinyols que sortien del niu, després d'haver portat menjar als pe-

tits, i llavors els dos quadrúpedes van ren apropar-se a l'arbre on hi havia el niu.

—¿A
fer l'
una ba

Aque
tits ros
per nob

En a
plicar
menys
tats pe
un cas

—Es
rossiny
ran ve

I em
na, van
i li va

—Ve
ofès la
te'n pe

farem
L'ós

claraci
nar au
potes:

vol, la

—¿Això és el palau d'un rei?—va fer l'ós, amb menyspreu—. Això és una barraca d'animals innobles.

Aquests mots varen irritar els petits rossinyols, car ells també es tenien per nobles i per fills del rei dels ocells.

En arribar els seus pares, varen explicar els petits, fil per randa, el menyspreu amb què havien estat tractats per l'ós, demanant al mateix temps un càstig per ell.

—Estigueu tranquils—va dir el vell rossinyol—, car les injúries de l'ós seran venjades.

I emprenent el vol, junt amb la reina, varen arribar fins a la cova de l'ós, i li varen dir:

—Vell murmurador, ¿com és que has ofès la nostra raça? Et prometo que te'n penediràs, perquè, des d'avui, et farem una guerra a mort.

L'ós, espantat davant d'aquella declaració de guerra, va córrer a demanar auxili a tots els animals de quatre potes; el bou, l'ase, el llop, el cérvol, la guineu, etc. Però el rossinyol,

per altra part, també havia anat a buscar l'ajuda de tots els animals que volen, ocells grans i petits, i fins els insectes alats, mosques, mosquits, abelles, borinots.

Quan el combat ja era pròxim, el rossinyol va enviar espies al camp enemic, per saber com estava l'exèrcit. El borinot i l'abella, per ésser les que tenien més picardia, varen volar vers el lloc on es trobava l'enemic, i amagats sota una fulla d'arbre, sota del qual es preparava el plan de batalla, van sentir l'ós com cridava la guineu i li deia:

—Comare guineu: tu ets el més llest dels animals i, per tant, quedes nomenada general per a conduir-nos a la batalla.

—Molt bé—va fer la guineu, satisfeta i orgullosa—, però és precis que tinguem un signe convingut per avançar o recular. Jo, com ja veieu, tinc una formosa cua, llarga i fornida; mentre la porti dreta, senyal que tot va bé i podreu avançar, però si veieu que

la ba
gui,

El
nir p
línies
sió.

L'
gran
drúp
de v

E
mon
de c

la baixo, serà allò de salvi's qui pugui, perquè les coses aniran malament.

El borinot i l'abella ja en varen tenir prou, i varen retornar a les seves línies a donar compte de la seva missió.

L'endemà, de bon matí, movent una gran fressa, va sortir l'exèrcit de quadrúpedes, disposats a atacar l'exèrcit de volàtils, que s'apropava també.

El rossinyol, sense espantar-se ni un moment, envià la vespa amb la missió de col·locar-se sobre la cua de la gui-

neu i de picar-la amb tota la seva força. Al primer cop de l'agulló, la guineu va fer un salt i va aixecar la pota en l'aire, però mantenint la cua vertical; al segon, va baixar-la un moment, però va tornar a posar-la dreta, mes al tercer ja no va poder resistir més, va llençar un crit i va quedar-se amb la cua entre cames.

Llavors els quadrúpedes varen creure que la batalla estava perduda, i cames ajudeu-me, cada u a casa seva, però l'ós, com que anava tan feixuc i no podia córrer, es va veure atrapat pels volàtils. El rossinyol va dir-li llavors que, ja que es confessava vençut, que anés amb ell vers el niu a declarar davant dels petits rossinyols, que els reconeixia com a nobles i com a fills d'un rei.

Mes l'ós, que és cas, no hi volia saber res. La vespa, llavors, se li posà sobre l'esquena, i li clavà una picada que ni ell solament sabia d'on venia.

—¿Vols venir? — tornava el rossinyol.

—No—feia l'ós, i altra vegada l'agulló de la vespa es deixava sentir.

A la tercera vegada, no obstant, va

accedir, i va anar fins al niu dels petits rossinyols, a demanar perdó per la injúria que els havia fet.

Amb això queda demostrat que l'enginy i l'astúcia poden triomfar molt bé de la força.

E. S. i LL. *Trad.*

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Al rombe: «C, Mar, Calaf, Rap, P»

Al jeroglífic de la plana 8 (b):

«Si vols estar ben servit
fes-te tu mateix el llit».

«Si de fer-lo estàs cansat
tindràs de llogà un criat».

Al logogrif numèric: «Riudecols».

Al jeroglífic de la plana 14 (c):
«Mitges soles».

A la tarja: «Bruniselda—Morera».

Als rodolins incomplets:

En Cristòfor Badaria

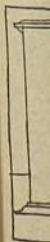
va per baixar del tramvia.

Com que de baixar no en sap
ensopega i cau de cap.

Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

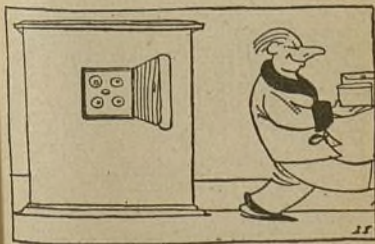
Don
sa coll

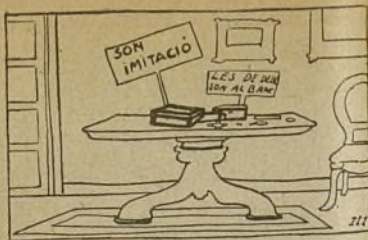
Per
lloc d

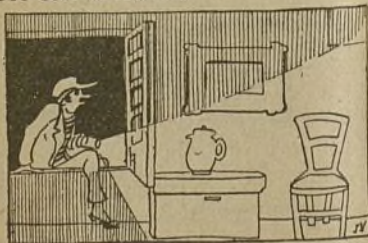
Don Panxo Culata tenia una preciosa collecció de joies.

Per evitar que les hi robessin, en lloc de tenir-les en la caixa forta

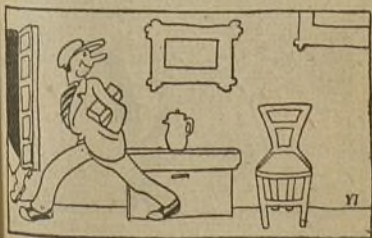
les deixava sobre la taula, amb uns rètols que deien: «Són imitació. Les de debò són al Banc.»

Una nit que era fora, entraren lladres

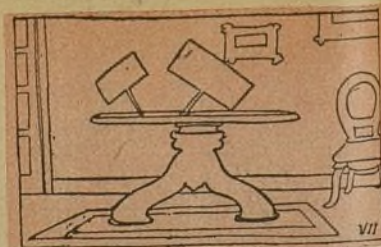

as rès
es de i llegiren els retolets.

n lla-

Però no en feren cas...

i deixaren un altre retolet en lloc de les joies...

que deia: «Nosaltres també som lladres falsos. El lladre veritable d'aquest barri és a la presó.»